

Arrest

**nr. 59 334 van 6 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 13 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 november 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaarde op 30 september 1999 het Rijk te zijn binnengekomen, diende op 5 oktober 1999 een asielerzoek in.

1.2. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken nam op 13 december 1999 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 28 februari 2002 nam de commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nummer 144.284 van 11 mei 2005 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 28 februari 2002 ingestelde beroep.

1.5. Op 9 augustus 2009 werd verzoeker aangetroffen door de politie en nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit bevel om het grondgebied te verlaten werd verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht.

1.6. Via een op 11 december 2009 gedateerde brief diende verzoeker, in toepassing van artikel 9bis van de van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 29 november 2010 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard wordt. Deze beslissing luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 11.12.2009 werd ingediend door :

[B., A.] [...]

[...]

nationaliteit: Albanië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op een onredelijk lange asielprocedure, met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. Betrokkene voldoet echter niet aan de gestelde voorwaarden om hiervoor in aanmerking te komen. Hij diende een asielaanvraag in op 05.10.1999, die werd afgesloten op 28.02.2002 met de beslissing ‘niet erkend’ door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 04.03.2002. Vervolgens diende betrokkene een beroep in tegen deze beslissing bij de Raad van State, dat werd afgesloten op 11.05.2005. De procedure bij de Raad van State was dus niet hangende op 18.03.2008. In totaal duurde de asielprocedure van betrokkene ongeveer 5 jaar en 8 maanden (procedure bij de Raad van State inbegrepen). Betrokkene had echter geen aanvraag tot regularisatie hangende op 18.03.2008 en voldoet bijgevolg niet aan de gestelde voorwaarden om in aanmerking te kunnen komen voor regularisatie op basis van een langdurige asielprocedure (procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag volgend op een asielprocedure moet hangende zijn op 18.03.2008).

Betrokkene beroept zich tevens op zijn integratie en zou qua verblijfsduur eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8A en 2.8B van de instructie. Echter, om hierop aanspraak te kunnen maken, moet de lokale verankering aangetoond worden. Verzoeker haalt aan dat hij 10 jaar in België heeft kunnen overleven en bijzonder goed geïntegreerd is, maar legt geen enkel bewijs voor ter staving van deze beweringen. Hij legt tevens geen behoorlijk ingevuld arbeidscontract voor. Bijgevolg voldoet

betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8A en 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de motiveringsverplichting zoals bepaald in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn middel als volgt toe:

“[...] Dat integendeel tot wat door DVZ werd beslist de aanvraag van verzoeker geenszins als ongegrond kon worden beschouwd en dit omwille van volgende redenen.

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich niet kan beroepen op criterium 2.8.A van de vernietigde instructie omdat verzoeker zijn duurzame lokale verankering niet heeft aangetoond aan de hand van bewijzen.

Deze motivering van dienst vreemdelingenzaken is niet redelijk te verantwoorden en in strijd met de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker heeft immers het centrum van zijn affectieve, sociale en economische belangen hier in België gevestigd.

Hij verblijft immers al sinds 1999 hier in België. Dit wordt op geen enkele wijze betwist door dienst vreemdelingenzaken!

Verzoeker zijn asielpcedure heeft geduurd tot in 2005 (raad van state inbegrepen), zijnde bijna 6 jaar.

Thans verblijft verzoeker reeds 11 jaar in België.

Hij spreekt zeer goed Nederlands.

Dit wordt door dienst vreemdelingenzaken niet betwist.

Verzoeker is wel degelijk duurzaam lokaal verankerd hier in België en heeft hier de nodige bewijzen van. Voor de goede orde worden deze stukken bij huidig beroep gevoegd (zie inventaris stuk 3 t.e.m. 9).

Het bestaan van een duurzame lokale verankering in België is een feitenkwestie die onderzocht wordt binnen de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de minister of zijn gemachtigde.

In casu meent dienst vreemdelingenzaken dat verzoeker niet afdoende bewijs voorlegt van zijn duurzame lokale verankering. Dit ten onrechte.

Dit is een schending van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Immers de instructie d.d. 19.07.2009 bepaalt het volgende:

Bij zijn onderzoek naar de duurzame lokale verankering in België zal de minister of zijn gemachtigde zich niet laten leiden door 1 factor, maar hij zal kijken naar het geheel van de feitelijke elementen samen.

Onderstaande feitelijke elementen worden door de minister of zijn gemachtigde in het onderzoek weerhouden, naast de eerder genoemde voorwaarden:

- *Sociale banden in België. De schoolloopbaan en inburgering van de kinderen*
- *Kennis van 1 van de landstalen, of alfabetiseringscursussen gevolgd hebben*

- *Werkverleden en werkbereidheid, beschikken over de kwalificaties of competenties afgestemd op het arbeidsaanbod, o.m. inzake knelpuntberoepen, uitzicht hebben op werk en/of de mogelijkheid hebben om in het eigen levensonderhoud te voorzien*

In voorkomend geval, houdt de minister of zijn gedelegeerde rekening met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor 1 of het geheel van de genoemde elementen.

...

De minister of zijn gemachtigde gaat na of de betrokkene in aanmerking komt (zoals voorzien in 2.8.A en 2.8. B), of het dossier volledig is en of het dossier niet kennelijk ongegrond is.

Wanneer dit het geval is,

- *Kan hij oordelen dat het dossier voldoende gemotiveerd is om te oordelen dat de betrokkene duurzaam lokaal verankerd is*
- *Of legt de minister het dossier voor aan de commissie voor advies van vreemdelingen voor een niet-bindend advies. De commissie voor advies van vreemdelingen kan de betrokkene oproepen en horen. Indien de minister of zijn gemachtigde nadien van dit advies afwijkt, dient hij dit te motiveren*

In casu meent verzoeker dat de minister niet gekeken heeft naar het geheel van de feitelijke elementen samen. De minister heeft ook geen rekening gehouden met het advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst voor 1 of het geheel van de genoemde elementen. Minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

De minister heeft ook op geen enkele wijze gemotiveerd of het dossier van verzoeker wel voldoende gemotiveerd was om te oordelen over betrokkene zijn duurzame lokale verankering.

Dat dit een lacune is en een schending van de materiële motiveringsverplichting.

Immers er is geen advies van de lokale besturen of een daartoe erkende dienst, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing zodat bezwaarlijk kon gesteld worden dat het dossier niet volledig was.

Minstens had de minister het dossier dienen over te maken aan de commissie voor advies van vreemdelingen.

De commissie had dan kunnen vaststellen dat verzoeker perfect Nederlands spreekt. Hieruit blijkt toch minstens de duurzame lokale verankering van verzoeker.

Verzoeker zal ook onmiddellijk kunnen beginnen werken indien hij een verblijfsvergunning krijgt zodat hij voor zichzelf kan instaan. Dit blijkt uit de arbeidsovereenkomsten die bij huidig beroep worden gevoegd.

De minister en dienst vreemdelingenzaken heeft hier geen rekening mee gehouden.

Dit is een lacune, meer bepaald een schending van de materiële motiveringsverplichting, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Bovendien heeft verzoeker zijn vorige raadman, verzoeker nooit gevraagd naar documenten m.b.t. duurzame lokale verankering zodat verzoeker ze niet heeft gevoegd bij zijn aanvraag hoewel hij hierover wel beschikte. De vorige raadsman van verzoeker stelde dat indien verzoeker zijn paspoort, de negatieve beslissing van de raad van state en het bewijs van het ocmw binnenbracht, dit voldoende zou zijn voor een positieve beslissing m.b.t. zijn regularisatieaanvraag.

Dat dit (foute advies) nu enorme gevolgen heeft voor verzoeker.

Dat dit te wijten is aan het advies van de vorige raadsman en niet aan verzoeker zelf.

Dat verzoeker hiervoor dan ook de nodige stappen heeft ondernomen.

Verzoeker heeft dan ook klacht neergelegd bij de stafhouder tegen zijn vorige raadsman.

Dat echter indien verzoeker door de commissie voor advies van vreemdelingen zou zijn gehoord duidelijk zou worden zijn dat verzoeker wel degelijk duurzaam lokaal verankerd is. Eveneens had men kunnen vaststellen dat verzoeker zeer goed Nederlands spreekt.

Dat de beslissing van dienst vreemdelingenzaken aldus een gebrek vertoont door hier geen rekening mee te houden.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele motiveringsplicht en de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing schendt aldus de motiveringsverplichting in de zin van de wet van 29 juli 1991 en bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat de beslissing van DVZ dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële en formele motiveringsplicht flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

Dat DVZ op dit vlak dan ook zwaar in gebreke gebleven is.

Dat verzoeker helemaal niet inziet op welke basis men zijn argumenten weerlegt en motiveert.

Dat verzoeker dan ook meent dat zijn aanvraag niet op een zorgvuldige wijze werd behandeld."

2.2. Verweerder antwoordt in de nota met opmerkingen dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden zoals omschreven in de criteria 2.8A en 2.8B van de vernietigde instructie van 19 juli 2009, nu hij noch een bewijs van zijn duurzame lokale verankering en noch een behoorlijk ingevuld arbeidscontract heeft voorgelegd in het kader van zijn verblijfsaanvraag. Hij stelt dat de door verzoeker thans voorgelegde arbeidscontracten hieraan geen afbreuk doen. Verder betoogt hij dat verzoeker *prima facie* niet betwist dat hij niet in aanmerking komt voor het criterium 1.2 van voormelde instructie – dat betrekking heeft op de vreemdeling met een onredelijk lange asielprocedure –, bij gebreke aan een hangende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voor 18 maart 2008. Tevens wijst verweerder erop dat het *in casu* niet nodig was het, overigens niet bindende, advies van de commissie van advies voor vreemdelingen in te winnen gelet op de kennelijke ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

2.3. In de repliekmemoirie geeft verzoeker te kennen te volharden in het middel.

2.4.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. In de bestreden beslissing wordt, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, immers gesteld dat de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden ongegrond is, nu er geen sprake is van een hangende procedure bij de Raad van State en/of regularisatieaanvraag volgend op een asielprocedure op 18 maart 2008 en verzoeker bijgevolg niet in aanmerking te komt voor de toekenning van een verblijfsmachtiging op basis van een langdurige asielprocedure en omdat verzoeker ook geen enkel bewijs aanbrengt dat hij duurzaam lokaal verankerd is in België en evenmin een behoorlijk ingevuld arbeidscontract voorlegt. Deze motivering is

pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen te kennen en zijn rechten ten volle te laten gelden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

2.4.2. In zoverre verzoeker tevens een schending van de materiële motiveringsplicht lijkt te willen aanvoeren, dient deze *in casu* te worden onderzocht in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Uit deze bepaling vloeit voort dat de bevoegde minister of staatssecretaris over een ruime beoordelingsbevoegdheid beschikt wat betreft het al dan niet toekennen van een verblijfsmachtiging. Het komt aan hem toe te oordelen op welke wijze hij deze bevoegdheid zal aanwenden. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft zijn beoordelingsvrijheid en derhalve ook deze van de ambtenaren die als gemachtigden optreden deels aan banden gelegd door het publiek maken van beleidslijnen.

De instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn op 11 december 2006 gedateerde brief verzocht om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk “*op grond van de recente richtlijnen van 19.07.2009 meer bepaald we[g]ens een lange asielprocedure*”.

Verzoeker betwist in wezen niet de motivering in de bestreden beslissing dat hij niet in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op basis van een langdurige asielprocedure doch uit wel kritiek op de stelling van verweerder dat hij evenmin in aanmerking komt voor een machtiging tot verblijf op grond van de punten 2.8A en 2.8B van de instructie van 19 juli 2009. Verzoeker stelt dat hij wel degelijk duurzaam lokaal verankerd is in België en dat hij onmiddellijk zal kunnen beginnen te werken indien hij een verblijfsvergunning krijgt.

In punten 2.8A en 2.8B van voormelde beleidsinstructie wordt verwezen naar de situatie van de vreemdeling die duurzaam lokaal verankerd is in België en die ofwel voorafgaand aan zijn aanvraag een langdurig ononderbroken verblijf in België heeft dat minimum vijf jaar bedraagt en voor 18 maart 2008 gedurende een periode een wettig verblijf in België heeft gehad of die voor die datum geloofwaardige pogingen heeft ondernomen om in België een wettig verblijf te bekomen ofwel sedert 31 maart 2007 ononderbroken in België verblijft en die een kopie van een arbeidscontract bij een bepaalde werkgever voorlegt, dat toelaat vast te stellen dat er sprake is van een tewerkstelling van minstens één jaar, hetzij van onbepaalde duur en waaruit kan afgeleid worden dat de aanvrager minimaal zal genieten van een inkomen equivalent aan het minimumloon. Het komt toe aan de vreemdeling die een aanvraag indient

om tot een verblijf gemachtigd te worden om nauwkeurig aan te geven om welke redenen hij meent aanspraak te kunnen maken op een verblijfsmachtiging en hiertoe de vereiste stavingstukken over te maken. Het bestuur dient deze aanvraag niet zelf aan te vullen en kan de aangebrachte redengeving niet wijzigen of aanpassen.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf aanvoerde dat hij *“10 jaar in België (heeft) kunnen overleven wat op zichzelf een bewijs inhoudt van de verankering”*. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoeker geen enkel stuk ter staving van zijn integratie en duurzame lokale verankering overmaakte aan het bestuur. Tevens voegde verzoeker, zoals verweerder terecht aangeeft in de bestreden beslissing, geen arbeidsovereenkomst bij zijn aanvraag en toonde hij ook niet aan dat hij de Nederlandse taal machtig is. Daarnaast moet worden benadrukt dat het niet kennelijk onredelijk is om te oordelen dat het feit dat een vreemdeling gedurende tien jaar in België verblijft niet automatisch toelaat te besluiten dat deze vreemdeling duurzaam lokaal verankerd is en om te stellen dat een vreemdeling die voorhoudt duurzaam lokaal verankerd te zijn deze bewering met stukken dient te staven. Verweerder kon dan ook in alle redelijkheid oordelen dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden vermeld in punten 2.8A en 2.8B van de beleidsinstructie.

Verzoeker voert nog aan dat hij foutief is geadviseerd door zijn toenmalige raadsman doch toont aldus niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voormelde beleidslijnen miskend heeft of een verkeerde toepassing heeft gemaakt van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker verwijst naar stukken die moeten aantonen dat hij duurzaam lokaal verankerd is in België en hij een arbeidsovereenkomst bij zijn verzoekschrift voegt, dient erop te worden gewezen dat uit het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker voormelde stukken heeft overgemaakt aan het bestuur in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf. Verweerder kon dan ook geen rekening houden met deze stukken bij het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker voert verder aan dat verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden met het advies van de lokale besturen of van een daartoe erkende dienst en dat het bestuur zijn dossier had moeten overmaken aan de commissie van advies voor vreemdelingen. Hij lijkt hiermee te willen verwijzen naar het feit dat in de beleidsinstructie van 19 juli 2009 wordt gesteld dat de minister of zijn gedelegeerde *“in voorkomend geval”* rekening houdt met een advies van de lokale besturen of van een daartoe erkende dienst en in bepaalde gevallen een niet-bindend advies kan vragen van de commissie van advies voor vreemdelingen. De Raad kan evenwel slechts vaststellen dat er geen verplichting bestaat voor lokale besturen om een advies te verstrekken omtrent de wenselijkheid om een vreemdeling tot een verblijf te machtigen en dat niet blijkt dat door de stad Antwerpen, alwaar verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende, of door een daartoe erkende dienst enig advies werd uitgebracht met betrekking tot de vraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden. Er moet verder worden benadrukt dat uit artikel 32, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat de bevoegde minister het advies van de commissie van advies voor vreemdelingen kan inwinnen, doch dat uit deze bepaling geen enkele verplichting kan afgeleid worden. Uit de instructie waarnaar verzoeker verwijst blijkt voorts dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid enkel wenst dat zijn gemachtigde een advies aan de commissie van advies voor vreemdelingen vraagt indien het dossier van de vreemdeling die een aanvraag indiende om tot een verblijf gemachtigd te worden volledig is en deze aanvraag niet kennelijk ongegrond is. Verzoeker kan, gelet op voorgaande vaststellingen, niet redelijk voorhouden dat zijn dossier volledig was.

De Raad stelt vast dat verzoeker met zijn beschouwingen niet aantoont dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve geenszins.

2.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoeker ook geschonden acht, legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de aanvraag van verzoeker aan een individueel onderzoek heeft onderworpen en op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

2.4.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes april tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. DE BOECK